

gationer, da dette kunde foranledige, at Fler-
tallet kom til at betale Kursforskellen mellem
Mindretallets Afsløningssummer og saadanne
Statsobligationers Salgsværdi. Fler-
tallet formener endvidere, at Statskassen bør yde
sin Medvirkning til Fremme af en Tiende-
afløsning derved, at Statskassen direkte ud-
reder Laan til de Tiendehdere, som for at
betale deres Afsløningssummer maa optage
Laan i deres Ejendomme, at saadanne Laan
under Navn af „Tiendelaan“ indtræde med
samme Prioritet og Fortrinsret, som nu til-
kommer Tienden, og at disse Laan aarlig
afdrages og forrentes med 4 pCt., hvoraf
3½ pCt. af det til enhver Tid skyldige Beløb
er Rente og Resten Afdrag. For yderligere
at begunstige saadanne Laan bortfalde alle
 Afgifter, saasom Stempelafgift og Tinglæs-
ningsgebyrer til det offentlige.

Det maa sikkert fra alle Sider erkendes,
at Staten i dette Forhold har en særlig
Forpligtelse til at yde sin Medvirkning og
til at bringe Oppebærelse for Dynaaelsen af en
Tiendeafløsning. Det er jo Staten, der ikke
blot i sin Tid har paalagt Tiendebyrden
under stor Modstand fra Befolkningens Side,
men senere igen har hævet den for visse
Klasser og Ejendomme og indtil den Dag
i Dag fundet sig i, at de tilsvarende For-
pligtelser for de af Landets Borgere, som
ikke er i Besiddelse af Fordejsendomme, enten ere
helt bortfaldne eller blevne staaende saaledes,
at de ikke længere svare til Tiendebyrden,
som nu i høj Grad hviler trykkende paa det
mindre Landbrug. Ligeledes har Staten for
en Del berøvet Tiendeafgiften dens oprinde-
lige Bestemmelse og tilladt, at Retten til at
oppebære den er bleven Genstand for Køb
og Salg.

Staten har derfor en særlig Interesse
i, at dette Forhold, som er en vedvarende
Årsag til stadig Utilfredshed over gammel Urret,
kan blive bragt ud af Verden. Men ogsaa
Tiendehderne ville være vel kjente med, at
der her aabnes dem Afgang til at befri de-
res Sorder fra trykkende Byrder og derved
efterhaanden forhøje de paagældende Ejen-

dommes og derigennem Samfundets Værdier,
ligesom Tiendehderne ville have en særlig In-
teresse i at faa en fast Kapital, over hvilken
de frit og uhindret have Ret til at disponere,
i Stedet for nu at have en aarlig Indtægt,
hvis Størrelse er afhængig af de vekslen-
de Kornpriser.

Hvad Gejstligheden angaar, vil det sikkert
ogsaa være i denne Stands velforstaaede Inter-
esse at faa Tienden afløst og dens Indtægter
ansatte til en fast aarlig Pengeløn, hvorved
de fritages for den ubehagelige og besvær-
lige Skatteopkrævning, som er forbunden med
Tienden, og hvorved de ofte nødes til at ty til
Udpantning o. desl., en Ordning der kun kan
tilvejebringe et uheldigt Forhold mellem Præst
og Menighed.

Fra hvilket Synspunkt man end ser
denne Sag, vil det sikkert være i alle Par-
ters velforstaaede Interesse snarest at komme
til en Tiendeafløsning, men da det, især
under de for Haanden værende vanskelige
økonomiske Forhold, vil være betænkeligt at
tilvejebringe en Tvangsafløsning, selv om
Lovgivningsmagten kunde enes om Vilkaarene
for en saadan, anser Fler-
tallet det forelig-
gende Forslag om frivillige Overenskomster
for at være den eneste fremkommelige Vej,
der kan hidføre et for alle interesserede
Parter rimeligt Resultat, hvorfor Fler-
tallet anbefaler dette Lovforslags videre Fremme
med de af Fler-
tallet stillede Væ-
dringer, der
tilsigte at hjemle Tiendehderne forskellige
Begunstigelser.

Et Mindretal (Alberti, H. Hansen
og H. V. Sorgenen) er ikke ganske enig
med Fler-
tallet i Hensigtsmæssigheden af
at opgive Forsøg paa en almindelig
Tvangsafløsning af Tienden, saa længe
intet Forslag derom har været behandlet
til Ende i Folketinget og end mindre er
naaet til Behandling i Landstinget. Under
de for Haanden værende Forhold maa Mindre-
tallet imidlertid antage, at det ikke for Øje-
blikket vil lykkes at formaa Regeringen til at
indgaa paa, at der paa en Gang af Stats-